

FLORIN BICAN

Hai pe Lună împreună

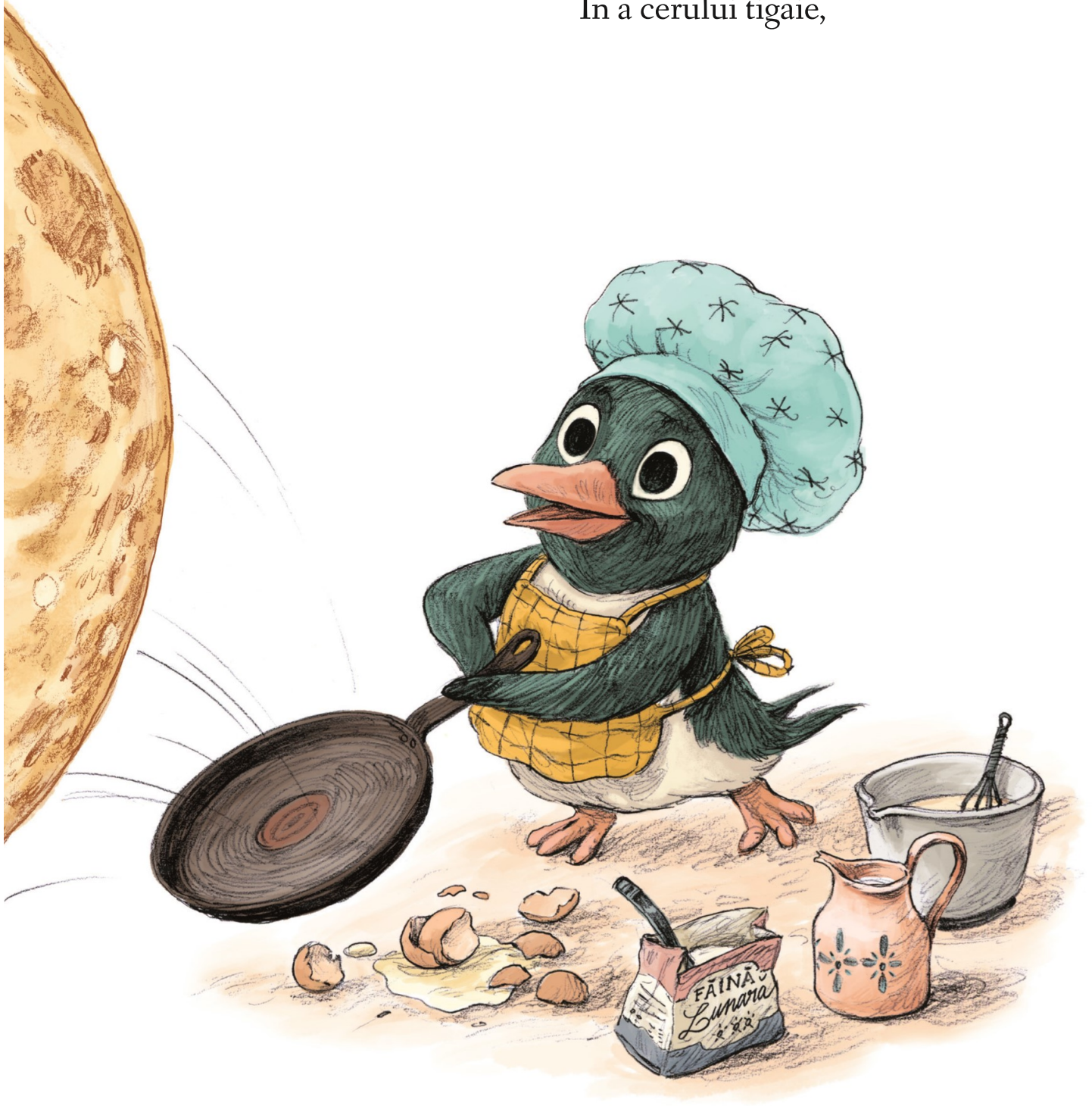
ILUSTRAȚII DE DAN UNGUREANU

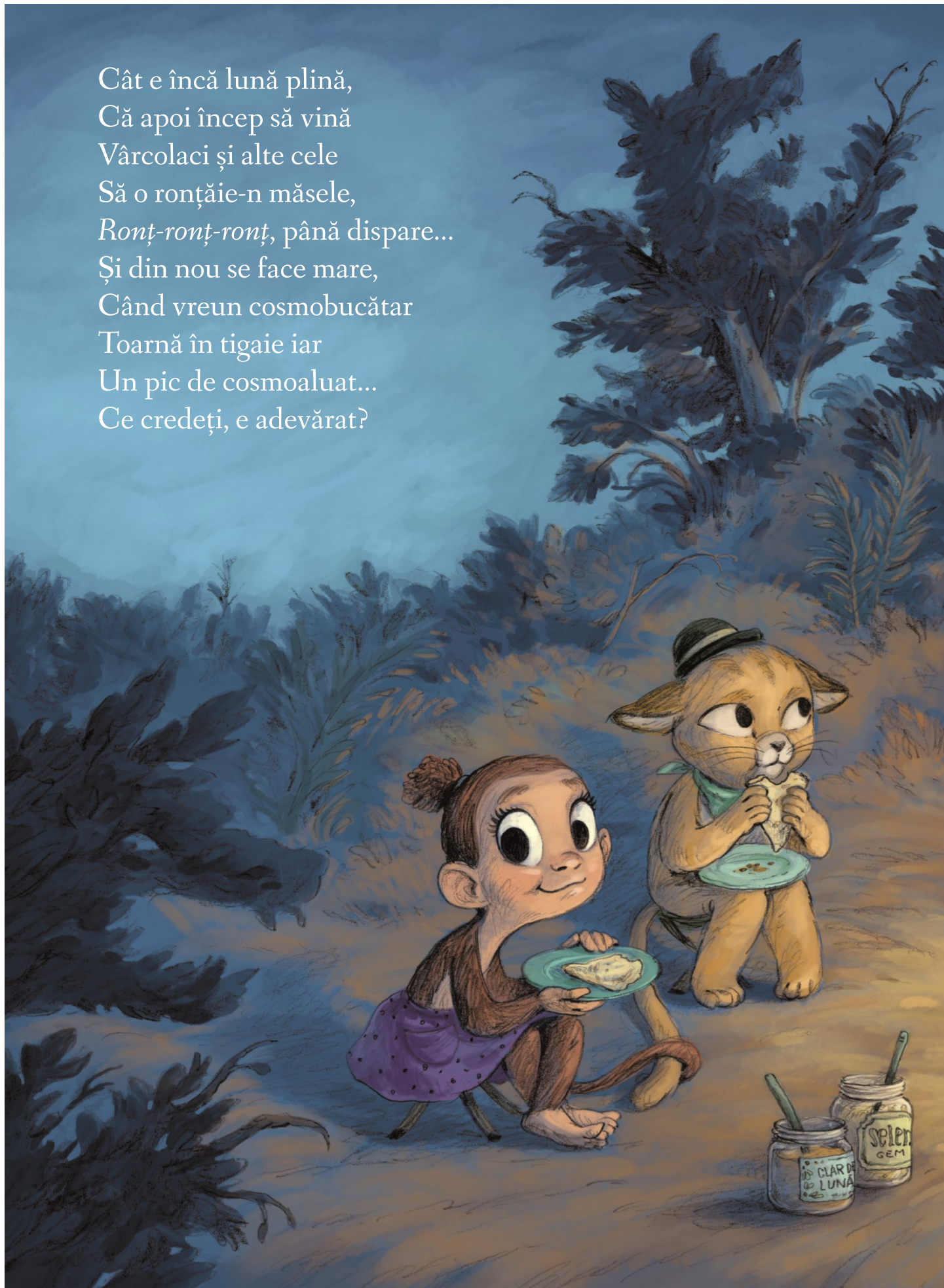
arthur

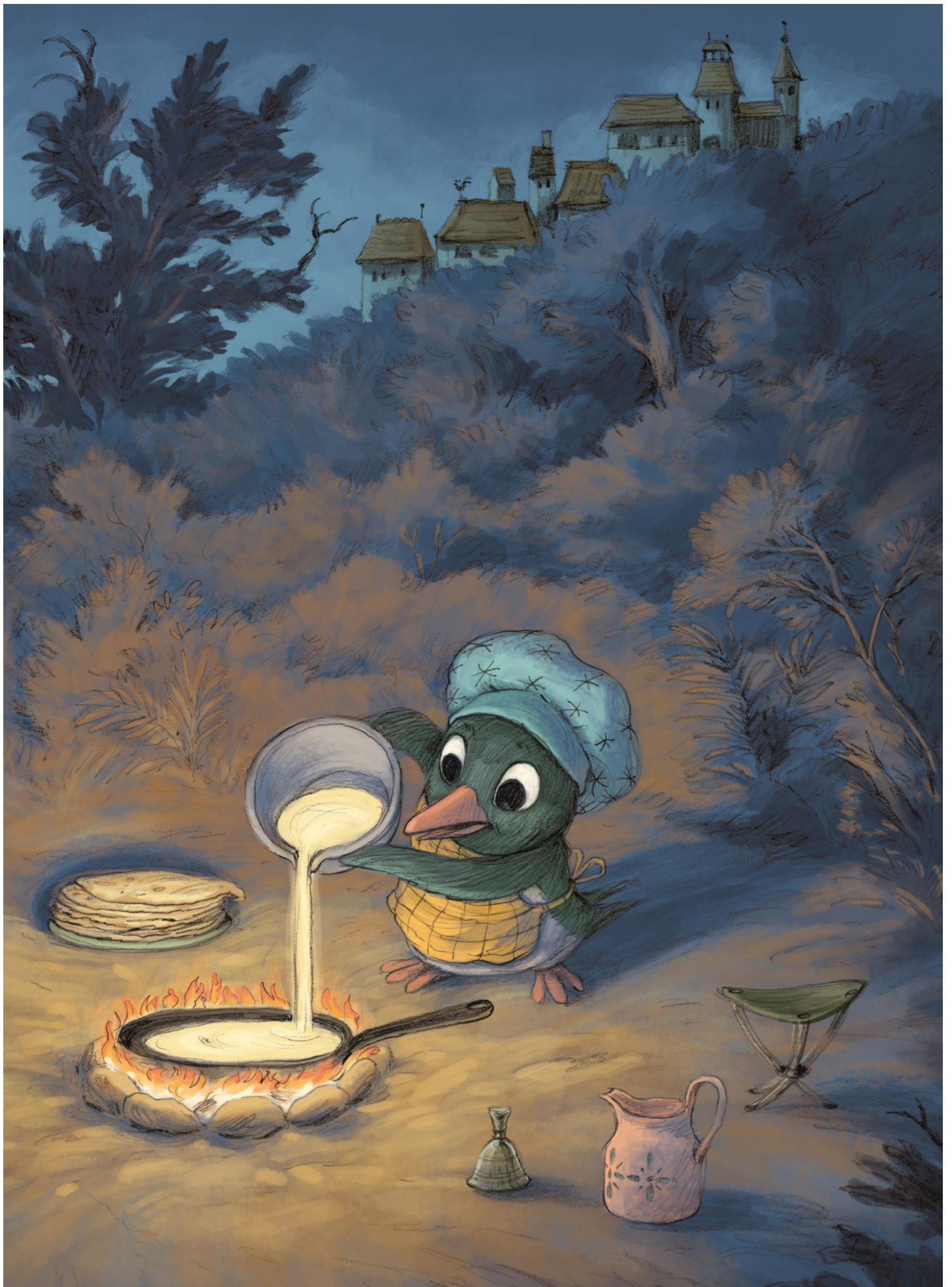

Luna, de nu cumva mă-nșel,
E o clătită XXL,
Rumenindu-se bălaie
În a cerului tigaie,

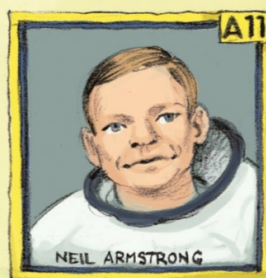

Cât e încă lună plină,
Că apoi încep să vină
Vârcolaci și alte cele
Să o ronțăie-n măsele,
Ronț-ronț-ronț, până dispare...
Și din nou se face mare,
Când vreun cosmobucătar
Toarnă în tigaie iar
Un pic de cosmoaluat...
Ce credeți, e adevărat?

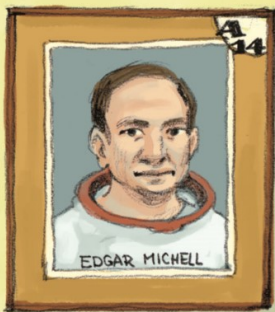
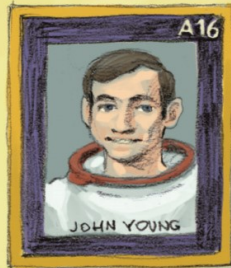
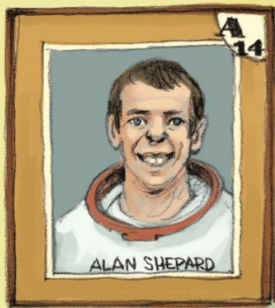
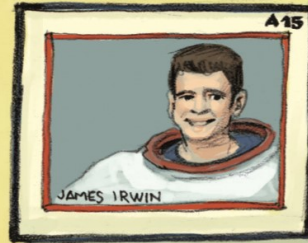
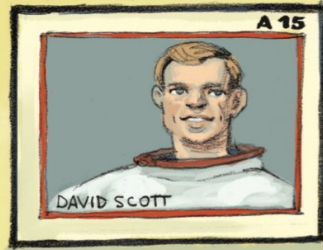

Bine'nțeles că nu – eu știu,
Fiindc-am văzut Luna pe viu!
Da, sunt puțini aceia care
Pe Lună au putut să zboare*,

* Cu tot cu mine, treișpe sunt –
un număr mic pentru Pământ.
Dar pentru cât de primitoare
e Luna, numărul e mare...

Dar eu mă număr printre ei,
Căci un Poet, cu-al său condei,
Pe Lună m-a purtat în zbor,
În *Cartea cu Apolodor*

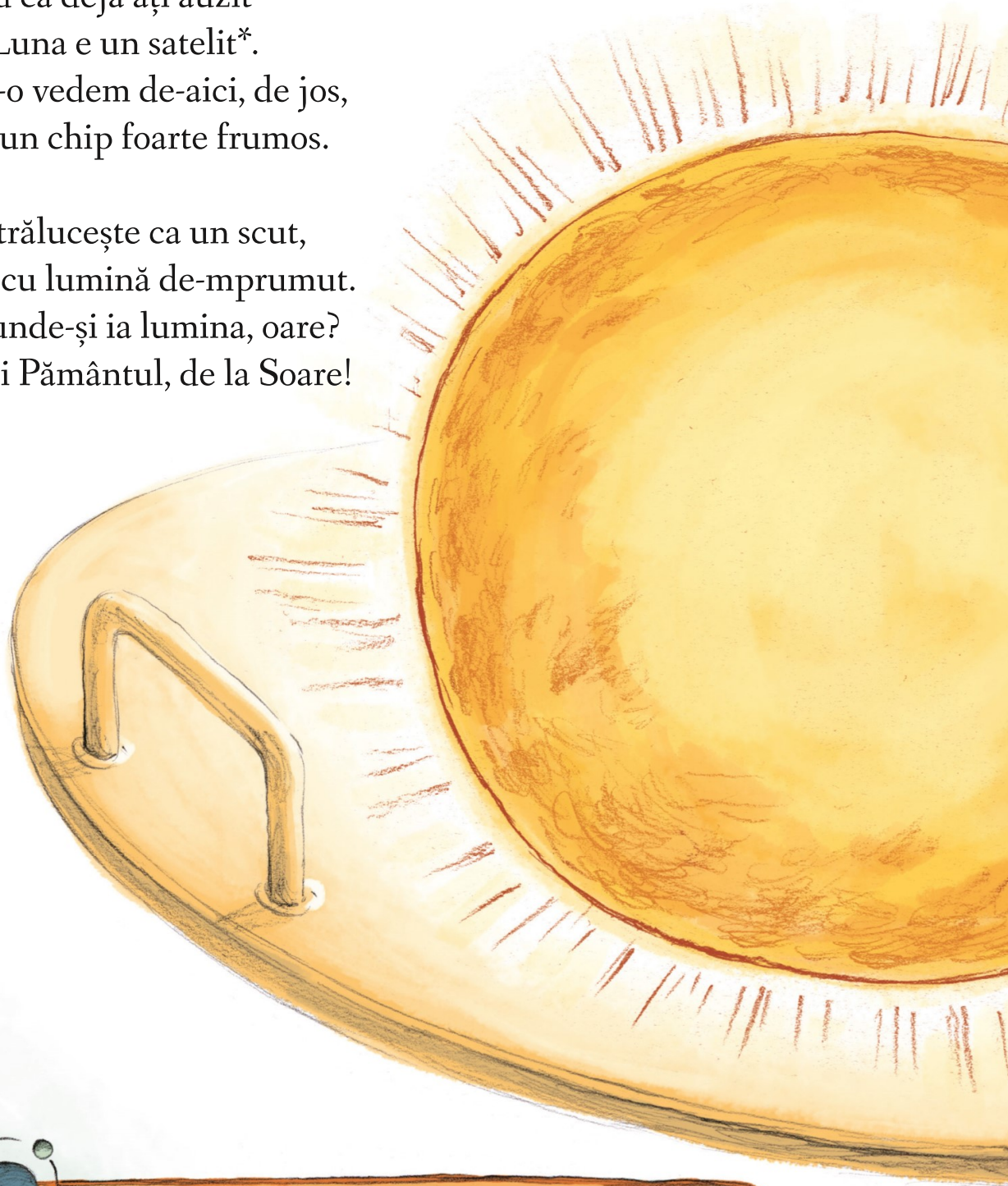

(„Aveam și cască, și radar,
Și-un biscuit în buzunar“ –
Dacă v-aduceți voi aminte
Ale Poetului cuvinte...)
Sunt printre cei ce pot să spună
Ce-i Luna și cum e pe Lună.

Cred că deja ați auzit
Că Luna e un satelit*.
Dac-o vedem de-aici, de jos,
Are un chip foarte frumos.

Ea strălucește ca un scut,
Dar cu lumină de-mprumut.
De unde-și ia lumina, oare?
Ca și Pământul, de la Soare!

* Un corp ceresc ce orbitează planetele ca o sfârlează – se-nvârte-adicălea de zor și-n jurul său, și-n jurul lor pe calea care-i e sortită (cale numită și *orbită*).